

jdoucí splátky nebyly včasné zaplacený, celý zbytek kupní ceny se měl státi splatným a zaniknouti měly veškeré nároky kupitele na prodané losy, které vůbec sloužiti měly jako ruční zástava za pohledávku prodatelky, tato mohla je prodati, vytěžek na srážku své pohledávky odpočísti a případný zbytek kupiteli vydati, a konečně stanoveno, že po úplném zaplacení všech ujednaných splátek, jakož i kolků, poštovného a ostatních nákladů budou losy doručiteli prodejní listiny vydány, z čehož všeho plyne, že nejen prodané losy, nýbrž i kupní cena byla míněna jako nedělený a nedělitelný celek, takže celá kupní cena musela býti napřed úplně zaplacená a potom celá koupená souprava losů měla býti vydána, avšak nikterak nebylo přípustno, by zapravené splátky čítaly se na ten neb onen los, na jehož úplné zaplacení by stačily, a ten aby považován byl za zaplacený a kupiteli vydán, kdežto ohledně ostatních ve splátkách nekrytých nastaly by následky v podmínkách předurčené a shora uvedené, nýbrž všechny splátky šly na účet celé úhrnkové kupní ceny jako nedílné pohledávky. Pravda, že § 2 písm. b) zák. ze dne 30. června 1878 čís. 90 ř. z. nařizuje, že listina o prodeji losů musí obsahovati kupní cenu, jež se platiti má za každý prodaný los nebo část losu, avšak když v souzeném případě se tak nestalo, nýbrž udána jen cena za celou soupravu losů, je to spíše důkazem, že strany na dělení nepomýšlely, když dokonce i přímý předpis zákona přestoupily. Zákon chce, by strany samy již ve smlouvě cenu jednotlivě udaly, tak aby nebylo třeba ji teprve vypočítavati, a proto nedal také směrnice pro výpočet. Jest proto názor znalce, že, když v zákoně dělení nařízeno, je také přípustné, mylný a směrnice jím vytýčená, libovolná. Byť tedy předmět kupní smlouvy nebyl nedělitelným dle své povahy, byl jím přece podle obsahu smlouvy a úmyslu stran v něm vtěleného.

Čís. 6618.

Po skončení pachtovního poměru nemůže pachtýř odepíratí vrácení spachtovaných nemovitostí propachtovateli proto, že podléhají záboru a pachtýři byla dána Státním pozemkovým úřadem výpověď.

(Rozh. ze dne 22. prosince 1926, Rv II 408/26.)

Žalobce propachtoval v roce 1908 žalované společnosti dvory M. a T. Pacht skončil dne 28. února 1922. Proti příkazu, by odevzdala spachtované dvory žalobci dne 1. března 1926, namítla žalovaná společnost, že žalobce není oprávněn domáhati se odevzdání spachtovaných dvorů, ježto byly Státním pozemkovým úřadem zabráný, jest dosud ohledně nich knihovně poznamenáno zamýšlené převzetí jich Státním pozemkovým úřadem a žalovaným byla dána výpověď Státním pozemkovým úřadem. Procesní soud první stolice vyklizovací příkaz zrušil. O d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Právem poukazuje první soud na to, že, dokud trvá poznámka zamýšleného převzetí nemovitostí, které žalovaným cukrovarem měly býti odevzdány žalobci, nenabyla žalující strana volného dispozičního

práva nad propachtovanými dvory M. a T. s příslušenstvím. Svědčí tomu i ustanovení §u 20 zákona ze dne 13. července 1922, čís. 220 sb. z. a n., podle něhož, nabyli-li výpověď Státního pozemkového úřadu vůči osobě hospodařící moci právní — a to se stalo s výpovědí Státního pozemkového úřadu žalovanému cukrovaru — provede Státní pozemkový úřad vyklizení a odevzdání vypovězených pozemků a předání jich do držby pozemkového úřadu, tedy i pozemků, ne snad již převzatých, nýbrž i dosud nepřevzatých, ohledně nichž jest jen poznámka zamýšleného převzetí, protože dle §u 12 (1) zákona čís. 220 z roku 1922 výpověď tato dává se Státním pozemkovým úřadem před skutečným převzetím.

N e j v y š š í s o u d ponechal vyklizovací příkaz v platnosti.

D ů v o d y:

Sám dovolatel jest na omylu co do právní otázky, maje za to, že pro pachtovní poměr, t. j. poměr mezi pachtýřem a propachtovatelem jest rozhodno, jak dalece dospěla ohledně pachtovních nemovitostí akce pozemkové reformy, zda a jak tedy vlastník (propachtovatel) vůči Státnímu pozemkovému úřadu je ve své vlastnické dispozici nad objekty těmi omezen, a hájí se tudíž tím, že Státní pozemkový úřad mu dispozici tu aspoň »prozatím« uvolnil, prohlásiv v dohodě, že prozatím nebude určen k převzetí zbytkový statek M. ve výměře 115 ha. Avšak svazkem zabranosti je právní dispozice vlastníková omezena podle předpisu §u 7 zák. jen potud, že nesmí bez svolení Státního pozemkového úřadu zabraný nemovitý majetek zciziti, děliti, zavaditi, propachtovati nebo pronajmouti, kdežto ostatní dispozice jsou mu volny, tak zejména zpět-vzetí objektu propachtovaného po zániku pachtu. Právní poměr vlastníka (žalobce) ku Státnímu pozemkovému úřadu nemá s touto věcí co činiti, neboť ať je v období jakémkoli, nemůže to pro žalovaného pachtýře založiti právo, by nemovitosti podržel déle než ho oprávnňují pachtovní smlouva a pachtovní práva z ní nabytá. Musí svou povinnost splniti a pachtovní objekt podle předpisu §u 1109 obč. zák. vrátiti, neboť, nejen že na práva Státního pozemkového úřadu nemá to vlivu, nýbrž i kdyby mělo, není pachtýř povolán, by je hájil, nýbrž musí to přenechati Státnímu pozemkovému úřadu. Tak zejména pranic nevádí, že pachtýř obdržel jako osoba hospodařící výpověď od Státního pozemkového úřadu podle §u 12 náhr. zák., neboť výpovědí nebylo mu uloženo, by odpíral své smluvní povinnosti vůči propachtovateli a zpečoval se vydati mu pachtovní objekty. Příkaz není neurčitý, třeba že udává předmět pachtu pouze pojmenováním dvorů (M. a T.), z nichž některé nemovitosti byly Státnímu pozemkovému úřadu již odevzdány, takže se příkaz vyklizovací vztahuje jen na zbytek, neboť ani exekučně nebude nucen žalovaný odevzdati to, čeho již nemá, ale znění příkazu stačí úplně k tomu, by byl donucen vydati vše, co ještě z těch dvou dvorů drží.

Čís. 6619.

Úmluva dosavadního zaměstnavatele s novým zaměstnavatelem o převzetí zaměstnanců, není smlouvou ve prospěch třetích zaměstnanců